

چگونه توانستیم پرخاشگری دانش آموز کلاس اول را با راهکارهای تربیتی کاهش بدهیم

فاطمه نیکونژاد^۱

^۱ کارشناسی، آموزش ابتدایی، دانشگاه آزاد اسلامی بندرعباس

اداره آموزش و پرورش شهرستان قشم، آموزشگاه ام کلثوم لافت

fatemehnikoonezhad^{۷۲}@gmail.com

چکیده:

پر خاشگری در میان واکنش های هیجانی، به دلیل پیامدهای فردی و اجتماعی اش توجه بسیاری از روانشناسان و متولیان امر تعلیم و تربیت را به خود جلب کرده است. علی رغم بروز برخی رفتارهای پر خاشگرانه در سالهای اولیه تولد، کودک در طی فرایند رشد خود فرصتهایی برای یادگیری مهارتهای نظارت بر هیجان و رفتار را خواهد داشت، که منجر به کنترل مناسب خشم و پر خاشگری می شود. با این وجود، بعضی از کودکان در کسب این مهارت ها موفق نیستند، در نتیجه سطوحی از پر خاشگری را در روابط میان فردی بروز می دهند. در کنار خانواده، مدرسه مهمترین نهاد برای پرورش مهارتهای اجتماعی کودک است. تحقیقات، درباره علل پر خاشگری در کودکان، نشان داده است که علاوه بر عوامل ژنتیکی و هورمونی، عوامل محیطی، الگوهای ناسالم خانوادگی، ناکامی در خود ابرازگری، قرار گرفتن در موقعیتهایی که کودک دچار دوگانگی و تضاد درونی می شود، می تواند از مهم ترین آنها باشند. بنابراین ایجاد فضایی عاطفی و دوستانه در کلاس، که در آن فعالیت های مثبت تشویق شده و همچنین عدم تنبیه کودک می تواند در پیشگیری از پر خاشگری و حل آن بسیار کارساز باشد.

واژگان کلیدی: پر خاشگری، رفتارهای ناسازگار، دانش آموز پایه اول

مقدمه: (مقدمه، بیان مسئله، ضرورت، بیان اهداف، سوالات پژوهش، پیشینه پژوهش)

در جهانی که ابزار غلبه بر دیگران و تخلیه خشم، از اسید و سلاح سرد و گرم به سلاح هسته ای رسیده است، رشد حتی یک فرد پر خاشگر، که قادر به همدلی با انسان ها و درک ارزشهای انسانی نیست، میتواند فاجعه آفرین باشد. علی رغم تدابیر موجود، میزان خشونت در جامعه سیری فزاینده دارد. اکثر افراد در زندگی روزمره شنونده اخبار و یا بیننده پر خاشگری و خشونت در خانه، کوچه، بازار، و مدرسه هستند و یا حتی خود تجربه می کنند. بنابراین دلایل کافی برای نگرانی والدین و مسئولان آموزشی و اجتماعی، از شیوع و رواج خشونت در میان کودکان وجود دارد. همه ساله تعداد چشمگیری از افراد کم سن و سال، قربانی و یا درگیر خشونت های میان فردی می شوند. این خشونت ها نه تنها از سوی افراد بزرگسال بر کودکان اعمال میشود، بلکه در بسیاری موارد در میان خود کودکان و نوجوانان رخ می دهد و آسیب های فراوان جسمی و روحی را به فرد وارد می کند که تأثیرات آن تا بزرگسالی ادامه می یابد (هدایتی، ۱۳۹۰).

پر خاشگری^۱، رفتاری است به قصد آسیب رساندن به فردی دیگر یا نبود کردن دارایی دیگران (اتکینسون و همکاران، ۲۰۰۰). پر خاشگری در علوم رفتاری و روانشناسی به معنای رفتاری است که به آزار و درد منجر می شود. روان شناسان اجتماعی پر خاشگری را رفتاری آگاهانه می دانند که هدفش اعمال درد و جسمانی یا روانی، به صورت بدنی یا کلامی است و یکی از عوامل مرتبط با افزایش و تداوم پر خاشگری

^۱ Aggressiveness